

Razmišljanja teškoga bolesnika

Već dugo sam bolestan. Otkada sam obolio, moj se svijet strahovito smanjio: ograničen je na spavaću sobu i završava već na mojem pragu. Život izvan toga prostora protječe mimo mene. Osjećam se izoliranim, odvojenim od ljudi i događanja koji su mi nekada mnogo značili. Više ne mogu slobodno odlučivati što bih želio raditi. Moram slušati i pokoravati se težini bolesti, ali i raspoloženju i volji onih koji se brinu za mene.

Kad se sjetim svega onoga što sam si prije bolesti mogao priuštiti i čime sam se sve bavio, dođe mi mučno. Više nema trčanja, šetnji po prirodi, vožnje na biciklu ni svega onoga što znači slobodu. Poput ptice slomljenih krila ležim na krevetu očekujući kakvu novost izvana. Iako je prozor otvoren, a vrata nisu zaključana, moja mi bolest ne dopušta da poletim. Teško mi pada ovisnost o drugima. Premda to ne želim izreći glasno, još mi teže pada pomisao da me moji bližnji više ne trebaju, da su se svi pomirili s tim da moraju i mogu bez mene. Najteže mi pak pada spoznaja da sam zamjenjiv i da više nikada više neće biti kako je bilo. To mi je najteže.

Što imam od toga kada me tješe kako je drugima jednako kao meni ili kako je drugima još gore? Zar da se tješim time da sam mogao proći još gore?

Najgora mi je samoća. U njoj se zapitkujem zbog čega me to Bog kažnjava. Što sam to učinio da sam zaslužio takvu strašnu kaznu?

Koliko god o tome razmišljao, nikako se ne mogu pomiriti s mišlju da je moja bolest kazna zbog nečega što sam učinio u ranijem životu. Ako već nije kazna, koji je smisao svega ovoga? Što mi to Bog želi poručiti? Netko mi je rekao kako bih bolest trebao prihvatiti kao priliku za novi početak. Ma kakav novi početak! Kad bih mogao iznova početi, ništa, ama baš ništa ne bih mijenjao. Bio sam zadovoljan sa svojim životom. A sada???

Dok o tomu razmišljam pada mi na pamet kako se prihvaćanje patnje i boli često prikazuje kao krepost. Ni s tim se ne mogu pomiriti. Ne mogu se pomiriti što u Svetom pismu ima toliko primjera u kojima ljudi pogođeni bolešću i nevoljom glasno izražavaju svoje negodovanje i neslaganje s tim stanjem. Psalmi su puni primjera koji o tomu govore.

A tek pravednik Job!!!

Evangelisti svjedoče kako je sam Isus u smrtnoj agoniji uputio Ocu pitanje: »Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?«

I ja se osjećam ostavljenim. Ne vidim nikoga s kime bih podijelio svoju patnju. Nikoga osim Boga kojemu su psalmisti upravljali svoju muku, Boga s kojim se Job raspravljao, Boga kojemu je Isus na križu uputio svoj vapaj.

U samoći i bolesti teško mi je Boga nazvati ocem. Kakav je otac koji dopušta da ovako patim? Kakav je to Bog koji na moja leđa stavlja tako težak križ? I zašto? Gdje je sada Bog kojemu sam povjerovao? Zar on nije Bog živih? Zar on ne bi trebao stajati na strani života? A gdje sam ja? Na kojoj sam ja strani?

Pritisnut bezbrojnim pitanjima ponovo otvaram Sveto pismo. U njemu pronalazim rečenice koje govore kako je naš Bog - Bog živih, Onaj koji jest i koji, iako tajanstven i neshvatljiv, upravlja našim životima.

Bože, pomogni mi da se odvažim zvati te svojim Ocem! Ako ovaj vapaj bude kolebljiv i slabašan, dopusti mi da osjetim što znači imati Boga za Oca. Dopusti mi da osjetim tvoju blizinu. Budi sa mnom kao što si bio sa svojim sinom Isusom Kristom. On je na vlastitom tijelu osjetio što znači nerazumijevanje, izdaja, napuštenost i bol.